

Arrest

nr. 261 078 van 24 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DER HAERT, loco advocaat V. HAUQUIER, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 20 februari 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 16 maart 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, S.C.P.(...), bezit de Colombiaanse nationaliteit en u bent afkomstig uit Cali (Valle de Cauca). U woonde samen met uw vriendin D.M.C.C.(...) en uw vierjarige zoon J.C.C.(...) in de wijk Villa del Prado aan de rand van Cali. Zelf leidt u een eigen zaak in het centrum van de stad waar gsm's gerepareerd worden; uw medewerkers zijn daar nog steeds actief en ook u werkt verder vanop afstand.

U bent Colombia ontvlucht omdat u te maken kreeg met criminele bendes. Toen u in augustus 2019 stond aan te schuiven in een bank, werd u door een onbekende gewaarschuwd dat u vermoord zou worden. Hierop vermoedde u dat het om een persoonsverwarring zou gaan met uw verre neef, J.E.C.A.(...), aangezien deze in het verleden klacht had neergelegd tegen een aantal leden van een bende wegens diefstal. U belde vervolgens met J.(...)s vader, die de ouders van de bendeleden kende. Deze stelde u gerust en zei dat er niets aan de hand was. Nadien ging u uit schrik niet meer naar uw werkplaats en hoorde u van uw werknemers dat enkele onbekenden uw zaak in de gaten begonnen te houden. Een vijftal dagen na de eerste waarschuwing aan de bank wendde u zich tot de politie en deed u tweemaal aangifte. Op 16 augustus 2019 werd u dan door een bende benaderd toen u op uw motorfiets stond te wachten aan een kruispunt. Zij vroegen u waar J.(...) zich bevond, ze trokken u van uw motorfiets en sloegen u op uw hoofd met een wapen. Ongeveer een maand later, op 17 september 2019, heeft u alleen Colombia verlaten en bent u via Bogotá en München naar België gereisd, waar u op 18 september 2019 aankwam.

Twee weken later, op 1 oktober 2019, ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. In november of december 2019 werd uw vriendin D.(...), die in een ziekenhuis werkt, twee keer bedreigd op haar werk. Hierop wendde ze zich op 4 en 7 februari 2020 tweemaal tot de politie om klacht in te dienen. Zij houdt zich momenteel schuil in uw ouderlijk huis en heeft de intentie om samen met jullie zoon J.(...) naar België te reizen op 27 februari 2020.

Een aantal familieleden van u verblijven reeds in België, waaronder uw oom Jo.V.G.(...) (X). Hij vroeg op 24 november 2004 internationale bescherming aan en werd geweigerd op 2 februari 2005.

Ter staving van uw verzoek hebt u de volgende documenten neergelegd: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, twee kopieën van klachtenbrieven van uw neef J.(...) bij de politie op 28 juni 2017, twee klachtenbrieven van u bij de politie op 14 augustus 2019, twee kopieën van klachtenbrieven van uw vriendin D.(...) bij de politie op 4 en 7 februari 2020, drie schermopnames van dreigberichten t.a.v. uw neef J.(...), een aantal foto's van uw neef J.(...), een aantal foto's en socialemediaberichten van kennissen die zijn omgekomen, en een bundel foto's die uw bedrijfsactiviteiten illustreren.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er wordt na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen noch een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is op de hoogte van de algemene veiligheidssituatie in Colombia, alsook van de aanwezigheid en activiteiten van criminele bendes. Het CGVS hecht evenwel geen geloof aan de verklaringen over de problemen die u zou gehad hebben met een van die bendes, namelijk doodsb bedreigingen en slagen en verwondingen, noch over uw klacht bij de politie in Cali.

Om te beginnen bracht u tijdens het persoonlijk onderhoud drie verschillende motieven naar de oppervlakte waarom u persoonlijk geviséerd zou worden door de bende. Geen enkele van die redenen heeft afdoende overtuigingskracht. Als eerste verwees u naar een persoonsverwarring: zo zou niet u,

maar uw neef J.(...) het doelwit zijn van de belagers, en zou de bedreiging aan de bank gebaseerd zijn op een vergissing (CGVS, pp.9, 12). Dit staaft u door te wijzen op een fysieke gelijkenis tussen u en uw neef (CGVS, p.12); tevens legde u drie foto's van hem voor die dit verband zouden aantonen (document 2). Deze hypothese is echter uiterst onwaarschijnlijk, aangezien u en uw neef op verschillende plaatsen werkten en in een andere wijk woonden – u woonde op het moment van de genoemde feiten in de wijk Villa del Prado (CGVS, p.3), terwijl J.(...) in Vista Hermosa gevestigd was (CGVS, p.7). Bovendien kunnen de uiterlijke gelijkenissen tussen jullie beiden niet worden afgeleid uit de foto's en rusten die louter op een subjectieve beoordeling. Uw uitleg dat J.(...)s vader een neef van uw vader is (CGVS, p.7, document 2), en hij dus slechts uw neef in de derde graad zou zijn, draagt hier nog eens aan bij.

Een tweede mogelijke piste voor de bedreigingen schuilt volgens u in een motief van wraak ten aanzien van uw neef J.(...). U verklaarde dat J.(...) klacht had neergelegd omdat zijn motorfiets gestolen was, waarbij hij een aantal specifieke namen van bendeleden had vermeld en die mensen uiteindelijk een gevangenisstraf hadden gekregen (CGVS, p.10). Om die reden hadden ze, volgens u, J.(...) met de dood bedreigd en was hij weggevlucht uit Colombia (CGVS, p.10). Later, na de vermeende persoonsverwarring, zou iemand via J.(...)s vader ontdekt hebben dat u familie van hem bent, en zou u daarom een doelwit geworden zijn van de bende om wraak te nemen op J.(...) (CGVS, p.10). Deze veronderstelling is niet in het minst aannemelijk om twee redenen. Enerzijds blijkt uit de kopieën van de politiebrieven dat J.(...)s klacht dateert van 28 juni 2017 (document 1), terwijl uw vernoemde feiten maar liefst twee jaar later plaatsvonden in augustus 2019. Dat een bende, die zich volgens u op grote schaal met uiteenlopende criminele activiteiten bezighoudt (CGVS, p.10), zich na al die tijd nog steeds zou willen wreken om een enkele aanklacht is zeer eigenaardig. Bovendien is het vrij opmerkelijk dat uw naam via J.(...)s vader doorsijpelde naar de belagers in kwestie. Van iemand wiens zoon het land is moeten ontvluchten omwille van doodsb bedreigingen, kan verondersteld worden dat hij geen namen van familieleden zal doorgeven aan personen gerelateerd aan de bende in kwestie. De bewering dat J.(...)s vader uw naam zomaar doorgaf aan de ouders van de vermoedelijke belagers kan daarom niet overtuigen.

Ten derde stelde u dat u bedreigd kon zijn omdat de bendeleden via u te weten wilden komen waar J.(...) zich bevond (CGVS, pp.10, 13). Bij uw eerste interview op de DVZ vertelde u dat u zijn locatie, namelijk "ergens in Spanje", niet kon meedelen aan de belagers (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigde u dat ze u expliciet vroegen waar precies J.(...) was en verklaarde u verder dat ze misschien wel wisten waar hij was, maar nooit in Europa zullen opereren (CGVS, p.13). Het valt daarom niet echt te begrijpen dat u J.(...)s locatie absoluut niet kon meegeven, gezien de bende zich volgens u toch niet uitstrekt tot Spanje. Daarnaast is het zeer opmerkelijk dat de bendeleden zich specifiek tot u, een neef in de derde graad, richten om te weten waar J.(...) is, en niet naar, bijvoorbeeld, J.(...)s vader. U vermeldde immers dat de ouders van J.(...) en de ouders van enkele bendeleden elkaar kenden omdat ze in dezelfde wijk wonen (CGVS, p.12). Dat de belagers zich dan zelfs tot uw vriendin zouden richten (CGVS, p.10), iemand die nog minder dan u met J.(...) te linken is, valt evenmin te vatten.

Een ander punt waarvan het CGVS sterke twijfel hecht aan de geloofwaardigheid is uw aangifte van de bedreigingen bij de Colombiaanse politie. Toen er u hierover verdere duiding gevraagd werd tijdens het persoonlijk onderhoud, zei u dat de politiemedewerker in kwestie u verzocht om de volledige namen, voornamen en identiteitskaartnummers van de belagers voor te leggen (CGVS, p.15). U vertelde ook dat, aangezien u die gegevens niet kende, u louter een formulier diende in te vullen en zo de aangifte geregistreerd zou zijn, wat overeen zou komen met het politiedocument dat u voorlegde (CGVS, p.15; document 8, 9). Verder gaf u tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat de politie u nooit heeft kunnen helpen na uw aanklacht; dit vermeldde u ook tijdens het gesprek bij de DVZ (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Het is echter onwaarschijnlijk dat de politie geen actie ondernomen zou hebben omdat u de namen van uw belagers niet kende, nog minder dat u hun identiteitskaartnummer niet kon voorleggen. U verklaarde immers dat, voorafgaand aan de feiten waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden, de belagers van uw neef J.(...) effectief werden opgesloten in de gevangenis, net omdat hij wel hun namen kende (CGVS, p.10) en omdat iedereen uit het gezin van J.(...) dankzij die aangifte politiebescherming genoot (CGVS, p.12). Daardoor is het niet plausibel dat J.(...) u geen namen zou hebben doorgegeven wanneer u hem dit vroeg, wetende dat u met de dood bedreigd werd. Als reden gaf u hiervoor aan "ik weet het niet, wij dachten dat dat niet nodig was" (CGVS, pp.11-12). Dergelijke onverschillige houding is onaannemelijk indien u kort hiervoor daadwerkelijk doodsb bedreigingen ontvangen zou hebben.

Voorts kunnen een aantal opvallende tegenstrijdigheden opgemerkt worden tussen wat u verklaarde bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, in het bijzonder betreffende de chronologie van de feiten. Bij u DVZ-verklaring meldde u het volgende: eerst zou u gewaarschuwd zijn aan de bank, dan zouden de belagers u rechtstreeks verbaal bedreigd hebben op uw werkplaats, vervolgens, op 15 augustus 2019, zou u door hen geslagen zijn op straat, waarna u klacht ingediend zou hebben (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U maakte geen opmerkingen over de opeenvolging van de vermeende feiten in dit eerste interview (CGVS, p.2). Daartegenover vertelde u op het CGVS een andere versie: eerst zou u gewaarschuwd zijn aan de bank, dan zouden de belagers op uw werk verschenen zijn maar met niemand gesproken hebben, daarop zou u reeds klacht neergelegd hebben – het politiedocument dateert van 14 augustus 2019 – en pas op 16 augustus 2019 zou volgens u het incident op straat plaatsgevonden hebben, zonder verdere aangifte (CGVS, pp.9-10, 13-14; document 8, 9). Hieruit valt af te leiden dat uw versies wat betreft de opeenvolgingen van de feiten niet stroken, zowel wat betreft de aard van de bedreigingen op uw werkplaats, het moment van de politieaangifte en de specifieke data. Toen er tijdens het persoonlijk onderhoud gepeild werd of de chronologie wel klopte, hield u vast aan de tweede versie van de gebeurtenissen (CGVS, pp.13-14). Bij feiten die dermate impact zouden hebben op uw leven, kan verwacht worden dat ze een minimaal niveau van consistentie vertonen in twee verschillende interviews. Dit is hier afwezig en schaadt eens te meer de geloofwaardigheid van het volledige relaas.

Daarnaast bevat de DVZ-verklaring nog een opvallende lacune. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wees u verschillende malen op het feit dat uw vriendin D.(...) door dezelfde belagers bedreigd zou zijn, dat ze om die reden ontslag zou genomen hebben op haar werk en dat ze de intentie heeft om, samen met jullie zoon J. (...), op 27 februari 2020 ook naar België te komen (CGVS, pp.10, 15). Toen u op het CGVS gevraagd werd wanneer D.(...) werd bedreigd, antwoordde u “ergens rond november-december” en verwees u vervolgens naar de kopie van haar klachtenbrief (CGVS, p.15, document 3). In uw verklaring bij de DVZ heeft u hier echter nooit blijk van gegeven. Aangezien de vermeende bedreigingen ten aanzien van D.(...) toen reeds zouden hebben plaatsgevonden, valt het toch wel te verwachten dat u die zou vermeld hebben in dat eerste interview, zeker gezien er daar expliciet gepeild werd naar uw familiale situatie en uw gezinsleden. Daarenboven dateren de kopieën van D.(...)s klachtenbrieven van 4 en 7 februari 2020, op zijn minst een ruime maand na de gestelde bedreigingen (document 3). Zowel deze data als het onvermeld laten van de bedreigingen bij het eerste interview op de DVZ doen eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Als laatste wenst het CGVS aan te stippen dat het uw gedrag na de vernoemde feiten in strijd acht met de vrees die u meent te hebben. Binnen de tweede versie van uw relaas stelde u dat u, na het vermeende incident op 16 augustus 2019, meteen de intentie had om weg te vluchten en om die reden zelfs geen aangifte meer wilde doen bij de politie (CGVS, p.14). U heeft echter pas op 17 september 2019 Colombia verlaten met het vliegtuig. Het feit dat u een maand gewacht heeft om uw land te ontvluchten doet sterk afbreuk aan de vrees die u meent te hebben. Er zijn immers talrijke vluchten die u eerstdaags genomen kon hebben, en u vermeldde immers ook dat u er financieel goed voor stond (CGVS, p.4). Toen er u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd waarom u zo lang gewacht had, antwoordde u “ik weet niet, ik kocht de tickets en ben dan op die datum vertrokken” (CGVS, p.16) en kon u hier geen duidelijke verklaring voor geven. Daarbovenop haalde u aan dat u in die periode van een maand een tweetal keer met vrienden naar Lago Calima (vert. Calimameer) gereisd bent, naar een hotel met een zwembad (CGVS, pp.15-16). Wanneer u met dit gegeven geconfronteerd werd, zei u dat u toen naar een discotheek ging, “zoals dat gaat in Colombia” en “dat rechtstreeks van één huis naar een ander gaan geen gevaar heeft” (CGVS, p.16). Het valt allerminst te geloven dat u dan wel twee plezierreisjes kon maken, indien u zich werkelijk in een situatie van onveiligheid zou bevinden na de vermeende bedreigingen. Aanvullend wachtte u bij uw aankomst in België op 18 september 2019 twee weken met het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. De registratie gebeurde pas op 1 oktober 2019. Dit is toch wel opmerkelijk, gezien de vrees die u stelde te hebben. Ook had uw oom Jo.(...), die in België verblijft en met wie u geregeld in contact staat (CGVS, p.7), de Belgische asielprocedure reeds doorlopen en kon u via hem weten dat een verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk dient te gebeuren.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u aan het CGVS onvoldoende geloofwaardige elementen heeft voorgelegd van het feit dat u represailles van een criminele bende dient te vrezen bij een terugkeer naar Colombia. U toont bijgevolg niet aan dat u een gezonde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten

ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs (document 10) tonen uw identiteit en nationaliteit aan en deze worden momenteel niet betwist door het CGVS. Uw klachtenbrieven van bij de politie tonen aan dat u zich tot de politie gewend heeft, maar illustreren op geen enkele wijze welke verklaring u precies heeft gedaan en tegen wie specifiek u klacht heeft ingediend (document 8, 9). Hetzelfde geldt voor de kopieën van de politiedocumenten in het geval van uw neef J.(...) (document 1) en uw vriendin D.(...) (document 3). De krantenartikelen in verband met het straatgeweld in Cali (document 6) verwijzen enkel naar een algemene tendens en hebben geen bewijswaarde voor uw individuele situatie; hierover wordt verdere duiding gegeven in de volgende paragrafen. Verder hebben noch de Instagramfoto's van uw neef J.(...) (document 2), noch de foto's en socialemediaberichten van omgekomen kennissen (document 4), noch de gefotografeerde documenten van uw bedrijf (document 5) enige bewijswaarde voor uw genoemde vrees. Ook de schermopnames van dreigberichten ten aanzien van J.(...) (document 7) zijn in uw geval niet bewijskrachtig en kunnen bovendien met gemak gemanipuleerd zijn. Van de aangehaalde problemen met een criminele bende kunt u echter geen enkel begin van bewijs voorleggen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus République de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid-Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, ZuidCordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen over zijn problemen met een criminele bende in de stad Cali die ontstonden toen hij weigerde in te gaan op de eisen van deze bende en zo de locatie van zijn “broer” J. (lees: verre neef), die werd vervolgd door dezelfde bende, prijs te geven, alsook omwille van de klacht die hij heeft ingediend bij de politie tegen deze bende nadat hij zelf werd bedreigd. Gezien zijn risico-profiel van persoon die zich heeft verzet tegen de autoriteit van de criminele bende, zo vervolgt verzoeker, vreest hij represailles in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker betoogt verder dat hem in hoofdzaak oppervlakkige tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijke verklaringen worden verweten, maar is de mening toegedaan dat er geen sprake is van flagrante leugens of een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. In het licht van deze vaststellingen is volgens hem een toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd of zijn er op zijn minst aanvullende onderzoeksmaatregelen vereist. Verzoeker geeft vervolgens rechtspraak weer van de Raad omtrent het voordeel van de twijfel.

Verzoeker argumenteert verder dat uit objectieve informatie blijkt dat er in Colombia, en meer bepaald in de stad Cali, wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van hem, met name personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende. Verzoeker licht toe dat het in zijn geval gaat om zijn weigering de locatie van zijn “broer” J. prijs te geven en om het feit dat hij een klacht indiende bij de politie.

Aangaande dit laatste feit merkt verzoeker op dat de verwerende partij niet in twijfel trekt dat hij zich wel degelijk tot de politie heeft gewend, daar hij ter staving van zijn asielaanvraag zijn klacht bij de politie heeft neergelegd en de authenticiteit van dit document niet in twijfel wordt getrokken.

Verzoeker verwijst naar de COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in Colombia van november 2019, waarnaar ook de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing en waaruit blijkt dat er in Colombia, en ook in Cali, een wijd vertakt netwerk is van criminele en paramilitaire groeperingen.

Verzoeker geeft aan dat in het licht van dit netwerk dat zich over heel Colombia uitstrekt, hij evenmin beschikt over een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Hij vervolgt dat uit deze informatie eveneens blijkt dat de Colombiaanse overheid geen doeltreffende en/of niet-tijdelijke bescherming biedt in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet tegen deze daden van vervolging vanwege de criminele bendes/paramilitaire groeperingen, die niet-overheids-actoren zijn in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit omwille van de banden tussen de Colombiaanse (politie) autoriteiten en deze groeperingen.

Verzoeker geeft aan dat op grond van voorgaande overwegingen dient te worden besloten dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van zijn risicoprofiel en de persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging die hem zijn overkomen en dat hij in geval van terugkeer naar Colombia het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij licht toe als volgt:

“In het geval van verzoekende partij, een persoon die zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende doordat hij een klacht heeft neergelegd bij de politie, is de grond van vervolging in hoofde van de politieke overtuiging. Zo kan in de Colombiaanse context en meer bepaald deze van de stad Cali, het uiten van bezwaren tegen de activiteiten van bendes middels een klacht bij de politie worden of het weigeren om toe te geven aan de eisen van een bende, beschouwd worden als een mening die kritisch is ten aanzien van de methoden en het beleid van de georganiseerde misdaadgroepen, die een de facto autoriteit uitoefenen. Deze mening kan aldus een politieke mening vormen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Zo kunnen personen als verzoekende partij, die weigeren te voldoen aan bepaalde eisen van de bendes of die een klacht neerleggen bij de politie, worden beschouwd als personen met een afwijkende politieke mening. Dit is het geval voor verzoekende partij, die weigerde om aan de bende te laten weten waar zijn broer J.(...) zich bevond en tevens een klacht indiende bij de politie.

in ondergeschikte orde is er in het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, sprake van het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging. Zo kunnen bepaalde handelingen of ervaringen, zoals de weigering om in te gaan op de eisen van de bende en het indienen van een klacht bij de politie, gelden als onomkeerbaar, hetgeen ze dus tot een gemeenschappelijke achtergrond maken die niet gewijzigd kan worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het weigeren om lid te worden van een georganiseerde misdaadgroep of om met deze groep samen te werken is tevens een handeling die een uiting is van een geloof of een overtuiging dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, zoals geschreven staat in artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de morele overtuiging dat men de wet dient na te leven,

niet mag toegeven aan de eisen van criminele bendes en een klacht moet kunnen indienen bij de politie. Tot slot kunnen personen die geweigerd hebben informatie te geven aan een bende of klacht hebben ingediend tevens een eigen identiteit hebben in de zin van artikel 48/3, § 4, d), tweede streepje van de Vreemdelingenwet, die als afwijkend wordt beschouwd in de Colombiaanse context, waarbij het buigen voor de eisen van de bendes eerder de regel dan de uitzondering is. In ondergeschikte orde behoort verzoekende partij als persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende aldus tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst naar de hoger aangehaalde vluchtmotieven en is de mening toegedaan dat er redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij vraagt in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat omwille van hoger aangehaalde redenen dient te worden besloten dat het CGVS zijn relaas onvoldoende heeft geanalyseerd en derhalve niet afdoende heeft gemotiveerd. Hij werpt op dat, in dergelijke omstandigheden, hij opnieuw dient te worden gehoord door de verwerende partij.

Hij vraagt de bestreden beslissing te vernietigen opdat het CGVS kan overgaan tot aanvullende onderzoeksmaatregelen en een nieuwe beslissing kan nemen.

Verzoeker voegt aan het verzoekschrift geen stavingstukken.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verweerder maakt op 7 oktober 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020.

3.2. Verweerder maakt op 24 augustus 2021 overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij

gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart bij een terugkeer naar Colombia represailles te vrezen van een criminele bende in de stad Cali. Hij stelt dat bendeleden in augustus 2019 bedreigingen zouden hebben geuit aan zijn adres en hij vermoedt dat het toen om een persoonsverwarring ging. De betrokken bende zou hem verkeerdelijk hebben aanzien als zijn neef J.E. die in het verleden klacht had neergelegd tegen een aantal leden van de bende wegens diefstal. Verzoeker kreeg daarop echter zelf problemen met de bende omdat hij de locatie van zijn neef J. niet wilde prijs geven en omdat hij klacht heeft ingediend bij de politie tegen deze bende nadat hij zelf werd bedreigd.

5.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd. In de motieven van de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de voorgelegde documenten inhoudelijk werden beoordeeld door de commissaris-generaal. Hij motiveert als volgt:

“Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs (document 10) tonen uw identiteit en nationaliteit aan en deze worden momenteel niet betwist door het CGVS. Uw klachtenbrieven van bij de politie tonen aan dat u zich tot de politie gewend heeft, maar illustreren op geen enkele wijze welke verklaring u precies heeft gedaan en tegen wie specifiek u klacht heeft ingediend (document 8, 9). Hetzelfde geldt voor de kopieën van de politiedocumenten in het geval van uw neef J.(...) (document 1) en uw vriendin D.(...) (document 3). De krantenartikelen in verband met het straatgeweld in Cali (document 6) verwijzen enkel naar een algemene tendens en hebben geen bewijswaarde voor uw individuele situatie; hierover wordt verdere duiding gegeven in de volgende paragrafen. Verder hebben noch de Instagramfoto's van uw neef J.(...) (document 2), noch de foto's en socialemediaberichten van omgekomen kennissen (document 4), noch de gefotografeerde documenten van uw bedrijf (document 5) enige bewijswaarde voor uw genoemde vrees. Ook de schermopnames van dreigberichten ten aanzien van J.(...) (document 7) zijn in uw geval niet bewijskrachtig en kunnen bovendien met gemak gemanipuleerd zijn.”

Deze beoordeling is pertinent en vindt steun in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verzoeker deze beoordeling niet betwist.

Aangezien de voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde niet volstaan om verzoekers vluchtmotieven aannemelijk te maken, moet worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor verzoeker de aanleiding zouden hebben gevormd om Colombia te verlaten. Hij stelt immers vast dat (i) verzoeker drie verschillende motieven opgeeft waarom hij persoonlijk werd gevisieerd door de bende, waarvan geen van de drie afdoende overtuigingskracht heeft, met name (a) hij kon niet overtuigen in zijn verklaring dat bendeleden hem initieel bedreigden omdat ze hem verwarde met zijn neef in de derde graad, J. genaamd, die hun eigenlijke doelwit was; (b) hij heeft daarnaast niet aannemelijk gemaakt dat hij vervolgens ook een doelwit was geworden van de bende om zo wraak te kunnen nemen op J.; (c) zijn bewering dat de bendeleden hem bedreigden om zo te weten te komen waar J. zich bevond, kan evenmin overtuigen; (ii) verzoeker onaannemelijke verklaringen aflegt omtrent zijn aangifte van de bedreigingen bij de Colombiaanse politie; (iii) de verklaringen van verzoeker afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS bevatten tegenstrijdigheden, met name omtrent de opeenvolgingen van de feiten, zowel wat betreft de aard van de bedreigingen op zijn werkplaats als het moment van de politieaangifte en de specifieke data; (iv) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld laat dat zijn vriendin door dezelfde belagers zou zijn bedreigd; (v) verzoeker verklaarde dat zijn vriendin rond november, december 2019 werd bedreigd, terwijl de door hem neergelegde klachten dienaangaande dateren van begin februari 2020, een ruime maand later; en (vi) verzoekers gedrag, namelijk een maand lang talmen om zijn land te ontvluchten en het maken van twee plezierreisjes in die periode van een maand, na de na de beweerde bedreigingen, in strijd is met de vrees die hij beweert te hebben.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat deze bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

5.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te

stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoeker erop wijst dat het CGVS niet betwist dat hij zich wel degelijk tot de politie heeft gewend en de authenticiteit van zijn klacht niet in twijfel wordt getrokken, herinnert de Raad aan wat reeds werd uiteengezet, met name dat zijn klachtenbrieven enkel aantonen dat hij zich tot de politie heeft gewend maar dat daaruit niet blijkt welke verklaringen hij precies heeft afgelegd en tegen wie hij specifiek klacht heeft ingediend. Dezelfde bemerkingen kunnen overigens worden gemaakt voor de kopieën van de politiedocumenten van zijn neef J. en zijn vriendin. Bovendien stoken de politie-documenten niet met zijn verklaringen, in die zin dat verzoeker verklaarde dat zijn vriendin rond november, december 2019 werd bedreigd (NPO, p. 15), terwijl de klachten die door zijn vriendin zouden zijn neergelegd dateren van begin februari 2020, een ruime maand later (AD CGVS, stuk 6, map met documenten, nr. 5). Gelet op wat voorafgaat, kan het loutere gegeven dat verzoeker zich in Colombia tot de politie heeft gewend, de door hem beweerde vervolgingsfeiten niet aantonen.

Verzoekers verwijzing naar de COI Focus van november 2019 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waarin de aanwezigheid van criminele en paramilitaire groeperingen in de stad Cali wordt bevestigd, is verder van louter algemene aard, heeft geen betrekking op zijn persoon en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken en slaagt hierin, gelet op voorgaande overwegingen, niet.

Daar verzoeker er niet in slaagt zijn beweerde problemen met een criminele bende in Cali aannemelijk te maken, kan hij onder verwijzing naar hogervermelde COI Focus niet dienstig voorhouden dat hij niet kan rekenen op doeltreffende bescherming van de Colombiaanse autoriteiten. Bovendien verklaarde verzoeker dat de bendeleden die de motorfiets van zijn neef J. hadden gestolen, werden veroordeeld tot een gevangenisstraf (NPO, p. 11), waarmee hij in wezen aangeeft dat er wel degelijk overheidsbescherming voorhanden is.

5.5. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat de talrijke onaannemelijkheden, incoherenties en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig. Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

5.6. Verzoeker voert aan dat dat hij omwille van zijn profiel, namelijk dat van personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, tot een risicogroep behoort en benadrukt dat hij heeft geweigerd de locatie van zijn “broer” J. (lees: verre neef J.) prijs te geven en dat hij een klacht indiende bij de politie.

Een loutere verwijzing door verzoeker naar zijn profiel, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in zijn *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015 waarnaar in de bestreden beslissing gerefereerd wordt : *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee. Conversely, these risk profiles are not necessarily exhaustive. Accordingly, all claims by Colombian asylum-seekers need to be considered on their own merits in fair and efficient status determination procedures and based on up-to-date country of origin information.”* (p. 23, eigen onderlijning).

Hieruit volgt dat de beoordeling van het risico op vervolging afhankelijk is van verzoekers individuele en specifieke omstandigheden. Verzoeker moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, blijft verzoeker hiertoe in gebreke. Nu geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hem beweerde problemen met een criminele bende in Cali die hem ertoe zouden hebben aangezet Colombia te verlaten, maakt hij niet aannemelijk dat hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat hij om deze reden een concreet risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op. Met het louter poneren van een vrees voor vervolging en het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen, doet verzoeker hierover niet anders denken.

5.7. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat er een verband is met de vervolgingsgronden ‘sociale groep’ dan wel ‘politieke overtuiging’ en dat hij niet beschikt over een intern hervestigingssalternatief, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 24 augustus 2021 de beschikbare landen-informatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos.

De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend.

Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015, als de COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 13 november 2019, 27 juli 2020 en 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verzoeker maakt op dit punt een selectieve lezing van de beschikbare landeninformatie, waar hij met zijn betoog lijkt te suggereren dat dit gewapend conflict zich over het hele land uitspreidt en dat iedereen daar op elk moment aan kan worden blootgesteld, quod non.

De commissaris-generaal zet in de aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (->massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft het departement Valle del Cauca, waarvan verzoeker afkomstig is, volgt uit de beschikbare landeninformatie dat aldaar een gewapend conflict aan de gang is tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse overheden maar dat dit gewapend conflict zich beperkt tot het platteland van dit departement (COI Focus 2 augustus 2021, zie onder meer p. 5, 8, 17, 34 en 39).

In casu is verzoeker afkomstig van de grootstad Cali, hoofdstad van het departement Valle del Cauca en moet aldus specifiek de veiligheidssituatie in de grootstad Cali worden beoordeeld.

Uit de beschikbare landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, blijkt dat geweld alomtegenwoordig is in Cali, dat geldt als de meest gewelddadige stad in Colombia.

Er is echter in deze stad geen sprake van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en de mate waarin het geweld in Cali mogelijk is gelieerd aan het gewapend conflict in het departement Valle de Cauca is verder slechts gering en indirect. In zoverre het geweld verband houdt met het gewapend conflict op het platteland in het departement Valle del Cauca betreft het onder meer 'politiek' geweld, bvb. moorden, dat wordt gepleegd tegen burgers met een specifiek profiel, zoals vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, dan wel crimineel geweld in het kader van drugshandel of andere criminele (economische) activiteiten, waarmee illegale gewapende groeperingen die deelnemen aan het gewapend conflict op het platteland zich financieren.

Tevens wordt de veiligheidssituatie in grootsteden zoals Cali gekenmerkt door gemeenrechtelijk crimineel geweld vanwege lokale bendes en georganiseerde misdaadgroepen, zoals interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing.

Het geweld dat aanwezig is in de stad Cali kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Het aanwezige geweld in de stad Cali is verder, hoe wijdverspreid ook, in wezen geïndividualiseerd en doelgericht van aard. Het geweld viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in Cali sprake is van zulk willekeurig geweld. Verder zijn er geen aanwijzingen dat het geweld in Cali leidt tot interne ontheemding.

De Raad besluit dat het aanwezige geweld in Cali niet kadert in een gewapend conflict en verder niet willekeurig van aard is.

Het crimineel, 'politiek' en politioneel geweld dat de situatie in Cali zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers dezelfde als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Cali, is gesteund en ligt in dezelfde lijn.

Bij gebrek aan een gewapend conflict én willekeurig geweld in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Er blijkt niet dat ten aanzien van verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Cali, zijn regio van herkomst, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

7. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet

geloofwaardig bevonden zodat er geen aanwijzingen zijn van een eerdere vervolging of ernstig schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor er ook geen sprake is van een omkering van de bewijslast. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Uit wat voorafgaat blijkt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel.

9. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES